

Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius Pranas Bielevičius: Dažnai būna sunku suprasti Dievą, kodėl mūsų gyvenime vyksta tam tikri įvykiai, kodėl ne taip greitai išsipildo pažadai, kuriuos Dievas duoda. Kartais mes tiesiog pavargstame laukti. Tai nėra paprasta.

Atsiverskime „Laišką hebrajams“. Jis parašytas tikintiems hebrajams, kurie po įtikėjimo patirdavo daug persekiojimų ir sunkumų. Dėl ko? Pirmiausia jie netekdavo savo namiškių. Jie būdavo išmetami iš sinagogų, jų niekas nenorėdavo samdyti. Jų gyvenimas buvo dar blogesnis nei ateivių. Įsivaizduokime save: jūs įtikite į Kristų kaip savo Gelbėtoją, o namiškiai jūsų atsisako. Visuomenėje jūs niekam nereikalingi ir tampate pasibjaurėjimu. Ir jūsų **tikėjimas**, pakliuvus į tokią situaciją,

gali susvyruoti

Šiandieną labai sunku gyventi įtikėjusiam žmogui ten, kur gajos religinės tradicijos, sunku islamą išpažįstančiose šalyse. Šis laiškas yra padėsinimas kiekvienam tikinčiajam, kuris susiduria su panašiomis problemomis. Mes šiandieną gal ir nesusiduriame su tomis problemomis, su kuriomis susidūrė to meto tikintieji, bet susiduriame su panašiais iššūkiais.

Laiškas hebrajams 6,11-12: „*Todėl trokštame, kad kiekvienas iš jūsų rodytų ankstesnę uolumą iki galo, kol pasieks visišką vilties užtikrintumą, – kad neaptingtumėte, bet būtumėte sekėjai tų, kurie tikėjimu ir kantrybe paveldi pažadus.*“

Čia yra paraginimas. Vėliau randama ir pavyzdį. Kai Dievas mus auklėja ir papuolame į sunkumus, turime pasižiūrėti į Dievo šventumą ir Dievo meilę. Mums kartais atrodo, jeigu Dievas mus myli, tai Jis viską toleruoja. Bet iš tikrųjų gyvenime taip nėra. Ir mes mylime savo vaikus, bet, jeigu jie elgiasi netinkamai, juos disciplinuojame. Kartais paimame jų mobiliuosius telefonus, neleidžiame žiūrėti televizijos programų, neleidžiame eiti pas draugus. Vaikams tuomet atrodo, kad mes jų nemylime. Iš tikrųjų savo vaikus labai mylime. Mes tik norime atkreipti dėmesį į jų netinkamą elgesį.

Tikinčiajam taip pat yra didelis pagundymas. **Kada laukiame Dievo pažadų išsipildymo ir vis**

nesulaukiame, tada mes suglembame.

Ar taip

nebūna? Lankome bažnyčią, meldžiamės, dalyvaujame įvairioje veikloje, kad garbintume Dievą, bet gyvenime nieko ypatingo nevyksta. Kartais būna net atvirkščiai – patiriame skausmą, sunkumus. Gali būti, kad turime kokių nors nuodėmių ir tuomet Dievas imasi tam tikrų priemonių, kad apvalytų mus nuo jų. Tada patiriame skausmą. Mums būna labai sunku.

11 eil. rašoma: „*Kad kiekvienas iš jūsų rodytų ankstesnį uolumą iki galo.*“ Mes turėtume būti uolūs ne tik dėl to, kad patiktume Dievui, bet ir kad sulauktume Jo pažadų, kuriuos Dievas yra pažadėjęs. Dievas mums yra davęs daug nuostabių pažadų, bet jie tikrai ne visi yra išsipildę ir ko gero artimiausiu metu kai kurie neišsipildys, nes **tik Dievas žino laiką, kada tai turi įvykti.**

11 eil. rašoma: „*Kol pasieks visišką vilties užtikrintumą.*“ Nuo 13 eil. rašoma apie Abraomą. Kai mes skaitome Raštą, tai dažniausiai matome finalą arba užbaigtumą. Kai stebime Olimpines žaidynes, mes matome sportininkus, kurie nugali priešininkus ir gauna didelį atlygį. Bet mes nematome to laiko, tų jėgų, kuriuos sportininkas skyrė tam, kad šių gerų rezultatų pasiektų.

Prisiminkime Abraomo gyvenimą. Dievas jam liepė palikti gimtąjį miestą Ūrą ir iškelti. Abraomas taip ir padarė. Istorikai patvirtina, kad šis miestas, kuris dabar yra dykumoje, anksčiau stovėjo derlingoje žemėje. Čia buvo daug vandens, žemės tokios derlingos kaip Lietuvoje. Žmonės buvo labai turtingi, išmintingi. Čia mokslininkai rado turtingą biblioteką. Dievas išvedė Abraomą iš Ūro, ilgą laiką mokė jį. Kodėl Dievas išvedė? Nes toks buvo Dievo planas – tą žemę sunaikinti. Po to, kai Abraomas išėjo iš tos žemės, pasaulyje įvyko daug kataklizmų. Mokslininkai šiandieną atranda, kad tai vyko ne šiaip sau, o dėl kai kurių dalykų, kurie gali pasikartoti ir ateityje. Smėlis tą vietovę užbėrė.

Įsivaizduokite, kas būtų, jei Lietuvos visą teritoriją uždengtų smėlis. Kurį laiką žmonės čia dar gyventų, bet greitai įsitikintų, kad kovoti su smėliu yra neįmanoma. Dievas, prieš sunaikindamas Ūro kraštą, mokė Abraomą Juo pasitikėti. Ir mes matome, kas vyksta jo gyvenimo pabaigoje. Abraomas pats aukoja savo sūnų. Kodėl? Todėl, kad visiškai tikras, jog Dievas yra pajėgus prikelti jo sūnų iš mirties. Abraomas to nežino, nesupranta, bet yra įsitikinęs, arba, kaip parašyta Hebrajams 6,11 – užtikrintas. Todėl jis ėjo su sūnumi, nešėsi malkas. Padėjo sūnų Izaoką ant aukuro, pakėlė peilį, kad pralietų jo kraują, kaip auką. Tada Dievas sulaukė jį ir liepė to nedaryti. Abraomas paaukavo aviną, kuris buvo įsipainiojęs krūmuose. Mes matome, kad iki to finalo, Abraomas, kaip ir bet kuris kitas žmogus, buvo silpnas. Matome, kad jis meluoja. Tas persiduoda jo vaikams ir anūkui. Melas padarė didelę žalą ir Izaokui, ir Jokūbui.

Dar kartą paskaitykime Hebrajams 6,12: „*kad neaptingtumėte, bet būtumėte sekėjai tų, kurie tikėjimu ir kantrybe paveldi pažadus.*“

Mums, kaip tikintiesiems, dažnai iškyla klausimas: kodėl Dievas vis kalba ir kalba apie mūsų tikėjimą? Todėl, kad mūsų tikėjimas šlubuoja. **Tikėjimas yra įsitikinimas tais dalykais, kurių neregime** . Bet mes gyvename realiame gyvenime, kur viską liečiame, matome. Mes meldžiamės: „Dieve, mums reikia vienokių ar kitokių sprendimų“, bet tų sprendimų nesimato.

Kai įtikėjau, mano tėvas manęs atsižadėjo. Meldžiausi penkiolika metų. Vieną kartą atvažiuoju pas tėvą į svečius, o jis sako: „Turiu Naująjį Testamentą. Gal nori paskaityti.“ Man pritrūko žodžių, nes penkiolika metų meldžiausi, kad kas nors kitas paskelbtų jam Gerąją Naująją, nes tėtis manęs nesiklauso. Per tokius atvejus pamatai, kad Dievas tikrai yra ištikimas ir aprūpina.

Kai Abraomas atsiskyrė nuo sūnėno Loto, pasirinko ieškoti Dievo valios, o Lotas pasirinko regimus dalykus, ką dabar galima turėti. Abraomas pasirinko akmenuotą žemę. Jis ne tik žinojo apie Dievą, bet suprato, kas yra Dievas. Abraomas suvokė, kad jam reikia tikėti, reikia kantrybės, kad sulauktum Dievo pažadų išsipildymo. **Žinome, kad Abraomas nevisada buvo kantrus** . Jam pristigo ir tikėjimo, ir kantrybės dėl Dievo pažado, kad Abraomas turės sūnų.

Evangelijose skaitome apie Jono Krikštytojo gimimą. Jo tėvas suabejojo angelo pranešimu, kad gims sūnus. Dėl jo netikėjimo Dievas uždarė Zacharijo burną. Jis vėl pradėjo kalbėti tik gimus sūnui. Tai vyksta tik tarp Zacharijo ir Dievo, nes Jono tėvai buvo garbaus amžiaus. Tokio amžiaus sulaukę žmonės vaikų jau nebesusilaukia.

Hebrajams 6,13-20: „*Kai Dievas davė Abraomui pažadą, neturėdamas kuo aukštesniu prisiekti, prisiekė savimi, sakydamas: „Iš tiesų, Aš laiminte palaiminsiu tave, dauginte padauginsiu tave“. Ir Abraomas, kantriai laukdamas, gavo, kas buvo pažadėta. Žmonės prisiekia aukštesniais dalykais ir kiekvieno ginčo pabaigoje patvirtinimui imasi priesaikos. Todėl Dievas, norėdamas stipriau pabrėžti pažado paveldėtojams savo valios nekintamumą, pridėjo priesaiką. Tad du nekintami dalykai, kuriuose neįmanoma, kad Dievas meluotų, tvirtai guodžia mus, atradusius prieglobstį mums skirtoje viltyje. Ji mums yra tarsi saugus ir tvirtas sielos inkaras, prasiskverbiantis pro uždangą vidun, kur už mus kaip pirmtakas įžengė Jėzus, tapęs amžiams vyriausiuoju Kunigu Melchizedeko būdu.*“

Apie ką čia kalbama? Dievas davė tiesas. Jis prisiekė, bet to dar nepakanka. Dievas laidavo savimi. Kai mes banke imame paskolą, laiduojame turtu. Negalime pasakyti bankininkui: „Aš laiduoju savimi.“ Dievas kaip garantą pažadėjo Save.

Matome, kaip mums yra svarbu patikėti Dievu. Pasižiūrėkime į Abraomo gyvenimą. Ar jam buvo lengva laukti to pažadėtojo sūnaus? Nebuvo lengva, nes tarpas tarp pažado ir jo išsipildymo buvo labai ilgas.

Dievas mums yra pažadėjęs ramybę. Ar mes šiandien ją turime? Kas iš mūsų vakare nueiname miegoti ir esame visiškai ramūs. Ačiū Dieve, aš neturiu jokių rūpesčių. Žinau, kad Tu viskuo rūpiniesi.“ Mes dažnai galvojame, ką rytoj darysim, kur eisim. Kodėl? Kad į mūsų gyvenimą ateitų ta Dievo pažadėta ramybė, turime išmokti tam tikras pamokas. Todėl reikalingas mūsų uolumas, kad pamatytume, jog tai, kuo viliamės, nėra tuščias dalykas.

Šiandien krikščionybė labiau panaši į gražų filmą, kur daug žadama, bet nepasakoma visa tiesa, kad būti tikinčiuoju yra sunku. Kodėl? Todėl, kad sunku tikėjimu žiūrėti į Dievą ir kantriai laukti, kol Jis ką nors padarys.

Gyvenime yra daug situacijų, kai mums nebelieka nieko kito, tik tikėti į Dievą ir laukti, kol Jis pradės veikti. Dievas savo Žodyje yra davęs daug pažadų, bet bėda ta, kad kartais netikime. Vienas žmogus Jėzaus prašė: „Tikiu, bet padėk mano netikėjimui.“ Kas yra netikėjimas? Tai yra abejonė, kad Dievas iš tikrųjų vieną ar kitą darbą darys.

Raginu jus pasižiūrėti medžiagą apie septynis dvasinio augimo žingsnius. Čia yra daug paprastų principų. Vienas iš tokių principų – žinoti nepakanka. Labai svarbu patikėti tuo, ką Dievas daro ir darys mūsų gyvenime. Realiai, ar daug ką mes galime savo gyvenime pakeisti? Taip. Galime pakeisti darbo vietą, gyvenimo aplinkybes, savo profesiją. Tačiau yra daug situacijų, kur tik Dievas gali pažadėti tam tikrus įvykius mūsų gyvenime.

Raštas sako: „Mano teisusis vakare ramus atsigula ir ramiai užmiega.“ Kaip pagalvoji: „Ar taip gali būti tikinčiojo gyvenime? Gali, kai mes visus rūpesčius atiduodame į Dievo rankas ir sakome: „Aš žinau Viešpatie, kad daug ko negaliu padaryti.“ Ar galime sau ūgio pridėti? Niekas

negalime. Tik bėda, kad gyvenime nuolat bėgame ir kartais užmirštame tikėti tuo, ką Dievas mus yra pažadėjęs.

Ar yra iššūkis, kai mums iškyla finansiniai sunkumai? Ar yra iššūkis, kai mes nemokame gyventi tose aplinkybėse, kuriose turėtume gyventi. Bet su Dievo pagalba galime tai įveikti. Klausimas toks: „Ar aš tikėsiu tuo, ką Dievas man pažada ir kantriai lauksiu to?“

Šiandien daug žmonių susiduria su tokia problema – nori turėti čia ir dabar. Jauni žmonės nori patirti daug naujų įspūdžių, turėti įvairių gyvenimo malonumų. To galima siekti bedievišku būdu ir dievišku būdu.

Atsimenu vieną moterį, su kuria teko bendrauti. Ji pinigų neturėjo, nesulaukė artimųjų palaikymo, neturėjo kur gyventi. Aš jai sakiau: „Melskis ir Dievo prašyk, bet tai, ką tu turėsi vėliau, nepakeis tavo gyvenimo, jeigu neatsisuksi į Dievą ir Jo neieškos!“.

Laikui bėgant atsirado pajamos, į jos gyvenimą sugrįžo artimieji, atsirado gyvenamoji vieta, bet, kaip Dievo nebuvo jos gyvenime, taip ir vėliau neatsirado.

Kai Dievas pažadėjo Abraomui, kad turės sūnų, jam buvo septyniasdešimt penkeri metai. Vėliau suėjo aštuoniasdešimt šešeri, o vaikų vis nėra. Abraomas nusprendė padėti Dievui šį pažadą išpildyti. Taip gimė Izmaelis. Jo palikuonys nesutaria su žydais. Arabai negali paaiškinti, dėl ko taip vyksta. **Iki mūsų dienų Abraomo neteisingas sprendimas neša vaisius.** Pažvelgę į pavyzdžius Abraomo gyvenime, išmokime tikėti ir kantriai laukti. Tai yra labai didelis iššūkis.

Kartais abejojame, kad šioje kartoje, kurioje mes gyvename, esame Dievo įrankiai. Galvojame: „Jei turėčiau gražią išvaizdą, gerą iškalbą, daug turtų, jei užimčiau aukštas pareigas ir turėčiau daug pavaldinių, tai gal jie manęs klausytų, kai kalbu apie Dievą.“ Realu yra kitaip. Dievas nori, kad mes Juo sektume, kad tikėtume tomis tiesomis, kurios yra užrašytos Dievo žodyje, ir kantriai lauktume, kol Dievas mus panaudos. Ir mes matome, kad Abraomo gyvenime Dievas ypatingai veikė. Tai Jis darė dėl to, kad Abraomas tikėjo ir laukė Dievo. Todėl ir jus, ir save noriu paraginti, kad mes nenustotume tikėti Dievu.

Pasižiūrėkime į žmones, kurie gyvena aplinkui, kurie gyvena savarankiškai nuo Dievo. Kartais atrodo, kad jie yra laimingesni už mus. Jie gal neturi tokių rūpesčių, kokius turime mes. Kantriai laukite Dievo pažadų išsipildymo, sulauksite tų vaisių, kuriuos Dievas nori mums duoti. O tikėjimas visada pasižymi tuo, kad, kai Dievas kažką sako, o mes tuo tikime, darome, to laikomės, tai ateityje atneš vaisius. Tai yra kiekvieno mūsų apsisprendimas: tikėti Dievo tiesa ar ne.

Lygiai taip pat, kaip mes patikėjome Evangelijos žinia, kad Dievas viską padarė, kad mes būtume išteisinti, paaukodamas savo Sūnų. Tai yra mūsų pasirinkimas. Niekas už mus to negali padaryti. Jeigu savo jėgomis sieksime tų pažadų išsipildymo, ką Dievas yra pažadėjęs, tai mes turėsime tokias pat problemas, kokias turėjo Abraomas.

Pamenate, Abraomas net buvo užpykęs ant savo žmonos Saros. Jis nepripažino, kad jie abu suklydo, kad neišlaukė Dievo pažado. Matome, kad jų šeimoje tuo metu nebuvo patys geriausi santykiai. Dėl ko? Kad sušlubavo tikėjimas ir nebeliko kantrybės ilgiau laukti. Todėl Rašte ne vienoje vietoje sakoma: „Lauk Viešpaties“, nes Jis žino laiką, kada tave panaudoti, ką tau duoti vienu ar kitu gyvenimo etapu. Todėl mums reikia laukti. Psalmėse randame parašyta: „**Aš kantriai laukiau Viešpaties. Jis mane išgirdo.**“

Noriu jus paskatinti: „Nepavarkite laukti, nepavarkite tikėti. Tai, ką Dievas pažadėjo, Jis ir padarys. Pasaulis sako: „Čia ir dabar.“ Tai mums yra tikras iššūkis – mąstyti kitaip. Ir mes kartais Dievui sakome: „Dieve, padaryk čia ir dabar. Jei nepadarysi, tai esi ne Dievas.“

Bet Dievas niekada nesikeičia. Jis toks pats vakar ir dabar, rytoj bus toks pats, po metų bus toks pats. Mums belieka kantriai laukti ir pasitikėti Juo, o Dievas žino laiką ir vietą, tada ir duos tai, kas mums yra geriausia.

2013-02-17, Marijampolė